

**ОСНОВИ
ВІРОВЧЕННЯ
ТА БОГОСЛУЖБОВОЇ ПРАКТИКИ**

**Церкви
Християн віри євангельської п'ятидесятників
України**

ЗМІСТ

Назва Церкви	4
Ми віруємо	4
I. Слово Боже	4
II. Бог у трьох Особах	5
1. Бог-Отець	5
2. Бог-Син	6
3. Бог-Дух Святий.	7
III. Ангели	8
IV. Диявол	9
Ми визнаємо	9
I. Людина та її життя	9
1. Людина	9
2. Життя людини	10
II. Гріх	11
III. Спасіння	11
IV. Хрещення Духом Святим	12
V. Дари Святого Духа	13
VI. Церква Христова	13
1. Вселенська Христова Церква	13
2. Місцева Христова церква	14
3. Домашня Христова церква	16
4. Заходи церковного впливу щодо тих, хто грішить	17
5. Служителі церкви	18
6. Положення про рукопокладення та зняття сану служителя у ЦХВСУ	19
Ми звершуємо	23
I. Богослужіння	23
II. Молитва	26
1. Особиста та спільна молитва	26
2. Молитва над дитиною	27
3. Молитва за недужого з оливо помазанням	28
III. Піст	28
IV. Сповідь	29
V. Заповіді Христа для Церкви	30

1. Водне хрещення	30
2. Спомин смерті Ісуса Христа	30
3. Шлюб	31
Наше ставлення	32
I. До інших конфесій	32
II. До світу	33
III. До світської влади	33
Ми очікуємо	34
I. Другий прихід Ісуса Христа та воскресіння мертвих	34
II. Тисячолітнє царство Христове	34
III. Загальне воскресіння мертвих та Божий суд	35
IV. Нове небо та нова земля	35
Положення про раду старійшин ЦХВСУ	36

ОСНОВИ ВІРОВЧЕННЯ ТА БОГОСЛУЖБОВОЇ ПРАКТИКИ ВСЦХВСП

НАЗВА ЦЕРКВИ

Церква Християн Віри Євангельської П'ятидесятників.

«А як зійдеться Церква вся разом...» (1Кор.14:23), див. також Дії 9:31, 12:5, Еф.5:24, Кол.1:24.

«...в Антіохії найперш християнами названо учнів» (Дії 11:26).

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією, щоб — чи прийду я й побачу вас, чи й не бувши — почув я про вас, що ви стоїте в однім дусі, борючись однодушно за віру євангельську...» (Фил.1:27).

«Коли ж почався день П'ятидесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі» (Дії 2:1).

МИ ВІРУЄМО

I. Слово Боже

Канонічні книги Старого і Нового Заповітів Біблії — це Святе Письмо, Слово Боже, єдине і цілком достатнє для пізнання Бога і нашого спасіння: «Тому то й ми дякуємо Богові безперестанку, що, прийнявши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але — як правдиво то є — Слово Боже, що й діє в вас віруючих» (1Сол. 2:13); «Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!» (Ів. 5:39); «Звіщаю ж вам, браття, Євангелію, яку я вам благовістив, і яку прийняли ви, в якій і стоїте, якою й спасаєтесь...» (1Кор. 15:1-2).

а) потрібно досліджувати Слово Боже: «Дослідіть но Писання...» (Ів. 5:39), див. також І.Н. 1:8;

б) потрібно вірити Слову Божому: «...Покайтеся і віруйте в Євангелію» (Мр. 1:15), див. також Дії 24:14;

в) потрібно жити згідно Слова Божого: «Якщо ви Мене любите, — Мої заповіді зберігайте» (Ів. 14:15), див. також 5 М.5:31-32;

г) не можна спотворювати Слова Божого: «...ми відреклися тайного сорому... не перекручуючи Божого Слова» (2 Кор. 4:2), див. також 2 Кор. 2:17, 1 Пет. 4:11;

д) не можна нічого додавати і віднімати від Слова Божого: «..Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кари, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя, і від міста святого, що написано в книзі цій» (Об. 22:18-19), див. також Гал. 1:8, 5 М. 13:1.

II. Бог у трьох Особах

Єдиний Правдивий Бог суцільний у трьох особах Отця, Сина і Святого Духа: «...хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа...» (Мт.28:19), «Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога й Отця, і спільність Святого Духа нехай буде зо всіма вами!» (2Кор.13:13), див. також 1Ів.5:7; Ів.17:3; 1М.1:26; Мт.3:16-17.

1. Бог-Отець

Бог-Отець — Творець неба і землі, всього видимого і невидимого: «Бог, що створив світ і все, що в ньому» (Дії 17:24), див. також 1М.1:1-31:

а) Бог-Отець живе на небесах: «Отче наш, що еси на небесах!» (Мт. 6:9);

б) Бог-Отець живе в неприступному світлі: «Єдиний, що має безсмертя, і живе в неприступному світлі...» (1Тим.6:16), див. також 1Цар. 8:30;

в) Бог-Отець — Дух: «Бог є Дух...» (Ів. 4:24), див. також 2Кор.3:17;

г) Бог-Отець Всюдиприсутній: «Куди я від Духа твого піду?..» (Пс. 138);

г) Бог-Отець Всезнаючий: «Ти, Господи, знаєш усе...» (Єр. 15:15);

д) Бог-Отець Всемогутній «...та можливе все Богові» (Мт. 19:26); див. також 1М. 35:11;

е) Бог-Отець Незмінний: «...від Отця світла, у Котрого немає переміни і ні тіні зміни» (Як. 1:17);

є) Бог-Отець Правдивий, Живий, Вічний: «А Господь—Бог правдивий, Він — Бог живий та Цар вічний!» (Єр. 10:10);

ж) Бог-Отець Святий: «Святий Отче, заховай в Ім'я Своє їх...», (Ів. 17:11), див. також 1Пет.1:16;

з) Бог-Отець Праведний та Справедливий: «Ти праведний, Господи...» (Пс.118:137-138), «Бо Господь справедливий...» (Пс. 10:7);

и) Бог-Отець — досконала Любов: «..Бог є любов...» (1Ів. 4:16).

2. Бог-Син

Ісус Христос — Бог, єдиний з Отцем: «...Христос, що Він над усіма Бог...» (Рим. 9:5), «...Я в Отці, а Отець у Мені...» (Ів. 14:9-10), див. також Кол. 2:9, Ів. 1:1, 10:30, 1 Ів. 5:20, Іс. 9:5, Фил. 2:11:

а) Ісус Христос народжений перш всякого творива: «Він є образ невидимого Бога, вроджений перш усякого творива» (Кол. 1:15);

б) Ісусом Христом все створено: «Бо то Ним створено все на небі й на землі» (Кол. 1:16);

в) Ісус Христос має всі якості Бога:

— Він Вічний: «Загинуть вони, а Ти будеш стояти..., і роки Твої не закінчатся!» (Євр. 1:11-12),

— Він Незмінний: «Ісус Христос учора і сьогодні, і навіки Той Самий» (Євр. 13:8),

— Він Всюдиприсутній: «Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, — там Я серед них» (Мт. 18:20),

— Він Всезнаючий: «...в Якому всі скарби премудрості й пізнання заховані» (Кол. 2:3),

— Він Всемогутній: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі» (Мт. 28:18);

г) Ісус Христос прийняв тіло від Духа Святого, від Діви Марії, став людиною: «А Марія озвалась до Ангола: «Як же станеться це, коли мужа не знаю?» І Ангол промовив у відповідь: «Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий» (Лк. 1:34-35);

г) Ісус Христос був розп'ятий, помер, воскрес і вознісся на небо, де сидить праворуч Отця: «...Христос був умер ради наших гріхів за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням» (1Кор. 15:3-4), «Господь же Ісус по розмові із ними вознісся на небо і сів по Божій правиці» (Мр. 16:19);

д) Ісус Христос — Єдиний Спаситель: «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, що ним би спастись ми мали» (Дії 4:12);

е) Ісус Христос — Первосвященик Нового Заповіту: «Отож, мавши великого Первосвященика, що небо перейшов, тримаймося ісповідання нашого...» (Євр. 4:14-16);

є) Ісус Христос — Заступник: «...маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного...» (1Ів. 2:1);

ж) Ісус Христос — Єдиний Посередник: «Один бо є Бог і один Посередник між Богом та людьми, — людина Христос Ісус» (1Тим. 2:5);

з) Ісус Христос хрестить Духом Святим: «...Він хреститиме вас Духом Святим й огнем» (Мт. 3:11);

и) Ісус Христос — Суддя живих і мертвих: «Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові» (Ів.5:22).

3. Бог-Дух Святий

Дух Святий — це Бог, Особа Святої Трійці, Яка має всі божественні якості: «...Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, що ти Духу Святому неправду сказав?.. Ти не людям неправду сказав, але Богові!» (Дії 5:3-4), див. також 2 Кор. 3:17:

а) Дух Святий зійшов на землю для збудування Церкви Христової: «...що на Ньому і виразом будетеся Духом на оселю Божу» (Еф. 2:22);

б) Дух Святий бере участь у спасінні людини:

— відроджує людину: «...Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води і Духа, той не може увійти в Царство Боже» (Ів. 3:3-6),

— живе у віруючій людині: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло, — то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?» (1Кор.6:19), див. також 2Тим.1:14,

— навчає: «А помазання, яке прийняли ви від Нього ...вас навчає про все...» (1Ів. 2:27),

— заступається: «...Дух допомагає нам у наших немочах; бо не знаємо, про що маємо молитися, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями» (Рим. 8:26-27), див. також 1Кор. 2:13,

— утішає: «...як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його» (Ів. 16:7),

— наділяє дарами: «...Дух уділяє кожному особно, як Він хоче» (1Кор. 12:7-11),

— освячує: «І такими були дехто з вас... але освятились... Духом нашого Бога» (1Кор. 6:11).

III. Ангели

Ангели — це Божі службові духи: «Чи не всі вони духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння успадкувати?» (Євр.1:14):

а) ангели створені Богом через Божого Сина: «Бо то Ним створено все на небі і на землі, видиме й невидиме, чи то престולי, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, — усе через Нього й для Нього створено!» (Кол.1:16);

б) ангели виконують волю Богу: «Благословіть Господа, Його ангели, велетні сильні, що виконуєте Його слово...» (Пс.102:20);

в) ангелам не потрібно поклонятися: «...я впав до ніг ангела... і сказав він до мене: «Таж ні! Бо я співслуга твій і братів твоїх пророків, і тих, хто зберігає слова цієї книги. Богові вклонися!» (Об.22:8-9).

ІV. Диявол

Диявол (сатана) — колишній Божий ангел, скинений Богом з неба за гріх: «І ангелів, що не зберегли початкового стану свого, але кинули житло своє, Він зберіг у вічних кайданах під темрявою на суд великого дня» (Юда 1:6), див. також Єз. 28:14-17:

а) диявол — початок неправди та душегуб: «Він був душегуб споконвіку і в правді не встояв, бо правди немає в нім. Як говорить неправду, то говорить зі свого, — бо він неправдомовець і батько неправді» (Ів. 8:44);

б) диявол — князь цього світу: «...бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має» (Ів. 14:30);

в) диявол — голова ангелів, які збунтувалися проти Бога: «І сталась на небі війна: Михаїл та його ангели вчинили зі змієм війну. І змії воював та його ангели» (Об. 12:7);

г) диявол переможений Христом: «...не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, перемиг...» (Об. 5:5), див. також Євр.2:14, Кол.2:15, Ів.16:11;

г) диявол навечно буде вкинений в огняне озеро: «А диявол, що зводив їх, був вкинений у озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки» (Об. 20:10);

МИ ВИЗНАЄМО

I. Людина та її життя

1. Людина

Людина — це створена Богом істота, яка має дух, душу і тіло: «І створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, — і стала людина живою душею» (1М. 2:7), «...Непорушний дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочна збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1Сол. 5:23):

а) Бог створив людину на Свій образ і подобу: «І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою..» (1М.1:26-27);

б) людина має свободу вибору: «...життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя...» (ЗМ. 30:19);

в) людина згрішила через непослух Богові: «...з плодів дерева, що в середині раю, — Бог сказав: «Не їжте із нього і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти... І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв» (1М. 3:1-19);

г) через гріхопадіння першої людини кожна людина впадала гріх і смерть: «Тому то як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили» (Рим. 5:12);

г) через благодать Ісуса Христа кожній людині дана можливість спастися «Бо з'явилась Божа благодать, що спасає всіх людей!» (Тит. 2:11).

2. Життя людини

Життя — це священний Божий дар людині: «Створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, — і стала людина живою душею» (1М.2:7), див. також Дії 17:25;

а) ніхто не має права позбавити життя:

— самого себе: «Не чини собі жодного зла...» (Дії 16:28),

— іншу людину: «Не вбивай!» (2М.20:13), див. також 5М.5:17, 27:24, Мт.5:21,19:18,Мр.10:19, Лк.18:20, Рим.13:9, Як.2:11,

— зародка людини: «Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було...» (Пс.138:16);

б) перервати земне життя людини має право тільки Бог: «Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки,— бо блудить вона. Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ» (1М.6.-3), див. також 1М. 6:13;

в) кожна людина зобов'язана шанувати життя інших людей та відповідально користуватися власним;

г) людина, яка присягається або навчається вбивати, — грішить проти Божих заповідей: «Не підійме меча народ проти на-

роду, і більше не будуть навчатись війни» (Іс.2:4), див. також Мт.5:34-36; «А Я вам кажу не клястися зовсім...» (Мт.26:52), див. також Мт.5:44; 2М.20:13.

II. Гріх

Гріх — це порушення Божого Закону: «Бо гріх — то беззаконня» (1Ів. 3:4):

а) гріх увійшов в людину через невір'я Богові і довіру неправді диявола: «І сказав змії до жінки: «Умерти — не вмрете!» (1М.3:4-6), див. також 2Кор.11:3;

б) наслідок гріха — смерть: «Бо заплата за гріх — смерть!» (Рим. 6:23);

в) Христос прийшов, щоб власною жертвою знищити гріх: «...Він з'явився один раз на схилку віків, щоб власною жертвою знищити гріх» (Євр. 9:26).

III. Спасіння

Спасіння — це дар прощення гріхів та вічного життя в Царстві Небесному:

а) людина не може спастися ні власними зусиллями, ні своєю праведністю, ні заслугами, ні через інших людей: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занепасти? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт.16:26), «І нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали» (Дії 4:12);

б) Бог пропонує прощення всіх гріхів та вічне життя з Собою даром, через віру в Ісуса Христа: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:15-18), див. також Еф. 2:8;

в) кожній людині для спасіння потрібно

— повірити в Ісуса Христа як у свого Спасителя: «...Віруй в Господа Ісуса, — і будеш спасений ти сам та твій дім» (Дії 16:30-31), див. також 1Ів.5:13,

— покаятися: «...Що ж ми маємо робити, мужі-браття? ...Покайтеся...» (Дії 2:37-38), див. також Мт. 3:8,

— народитися згори: «...Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3),

від води (Слова Божого): «Захотівши, Він нас породив словом правди...» (Як. 1:18), див. також Ів. 3:5, від Духа «Він нас спас... через купіль відродження й обновлення Духом Святим» (Тит. 3:5), див. також Єзек. 36:26-27,

— охреститися по вірі: «Хто увірує й охреститься, — буде спасений...» (Мр. 16:16), 1Пет. 3:21,

— отримати дар Святого Духа: «Що ж ми маємо робити, мужі-браття?» А Петро до них каже: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів — і дара Духа Святого ви приймете» (Дії 2:37-38);

IV. Хрещення Святим Духом

Хрещення Духом Святим — це прийняття Божої сили з ознакою інших мов та проявом духовних дарів: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас...» (Дії 1:8), «Усі ж вони сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:4), див. також Дії 10:45-46, 19:6, «Одному бо Духом дається слово мудрості, а другому слово знання тим же Духом, а іншому — віра тим же Духом, а іншому — дари оздоровлення... роблення чуд, пророкування... розпізнавання духів...різні мови... вияснення мов...» (1Кор. 12:8-11):

а) Святим Духом хрестить Бог «...Він хреститиме вас Святим Духом й огнем» (Мт.3:11), див. також Дії 1:5, 2:39;

б) щоб отримати хрещення Святим Духом потрібно

— вірити: «...щоб обітницю Духа прийняти нам вірою» (Гал. 3:14), див. також Еф. 1:13,

— мати духовну спрагу: «Коли прагне хто з вас — нехай прийде до Мене та й п'є! ...Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його...» (Ів. 7:37-39),

— слухатися Бога: «А тих справ Йому свідками ми й Святий Дух, що Його Бог дав тим, хто слухняний Йому» (Дії 5:32),

— молитися: «...скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього» (Лк. 11:13), див. також Дії 1:14;

в) Бог може хрестити Святим Духом

— під час молитви: «Вони всі однодушна були на невинній молитві...» (Дії 1:14),

— під час проповіді: «Як Петро говорив ще слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова» (Дії 10:44),

— під час рукопокладання служителами: «Тоді на них руки поклали, і прийняли вони Духа Святого!» (Дії 8:17), див. також Дії 9:17, 19:6,

— за інших обставин: див. Дії 8:39.

V. Дари Святого Духа

Дари Святого Духа — це надприродна дія Святого Духа в людині, а не прояв людських здібностей чи знань: «...як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:4):

а) дари Святого Духа даються Богом для збудування Церкви: «Так і ви, що пильнуєте про духовні дари, дбайте, щоб збагачуватись через них на збудування Церкви!» (1Кор. 14:12);

б) дарами наділяє Дух Святий згідно Своєї волі: «А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному осібно, як Він хоче» (1Кор. 12:11);

в) духовних дарів потрібно бажати: «... про духовне пильнуйте, а найбільше — щоб пророкувати» (1Кор. 14:1);

г) духовних дарів не можна занедбувати: «Не занедбуй благодатного дара в собі...» (1Тим. 4:14);

д) духовні дари потрібно поєднувати з любов'ю до Бога і ближнього: «Дбайте про любов і про духовне пильнуйте» (1Кор. 14:1), див. також 1Кор. 13:1-13.

VI. Церква Христова

1. Вселенська Христова Церква

Вселенська Христова Церква складається із народжених від Бога, спасених через віру в Ісуса Христа людей з усіх народів і племен, які ще живуть на землі, а також тих, що спочили у Господі: «Але ви приступили... до Церкви первороджених, на небі написаних...» (Євр.12:22-23), «... До Церкви Господь додавав тих, що спасалися» (Дії 2:47), «Віруй в Господа Ісуса — і будеш спасений» (Дії 10:16), «Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, — Я повинен і їх припровадити...» (Ів.10:16), «...Ти вику-

пив людей Богові з усякого племені, і язика, і народу, і люду» (Об. 5:9):

а) Вселенська Христова Церква — єдина з Господом Ісусом Христом, вона Його тіло:

«... а вона (Церква — ред.) — Його тіло» (Еф.1:23);

б) Вселенська Христова Церква живе і діє, зберігаючи єдність, завдяки вченню Ісуса Христа, яке передане через пророків та апостолів: «Збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос...» (Еф.2:20-22), див. також 1Кор.3:11;

в) Голова Вселенської Христової Церкви — Ісус Христос: «І Він — Голова тіла, Церкви» (Кол.1:18), див. також Еф.1:22;

г) Вселенську Христову Церкву будує Ісус Христос Духом Святим: «...що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу» (Еф.2:22);

г) Вселенська Христова Церква береже і утверджує Божу правду в цьому світі: «...Церква Бога Живого, стовп і підвалина правди» (1Тим.3:15);

д) Вселенська Христова Церква у вічності буде з Ісусом Христом, вона Його наречена: «Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, — і будуть обоє вони одним тілом». Ця таємниця велика, — а я говорю про Христа та про Церкву!» (Еф.5:31-32), «А Дух і невіста говорять: Прийди!» (Об.22:17), див. також Об.19:7-8.

2. Місцева церква

Місцева Церква — це об'єднання членів Вселенської Христової Церкви за місцем проживання для спільного служіння Господу: «Божій Церкві, що в Коринті, посвяченим у Христі Ісусі...» (1Кор. 1:2), див. також Еф. 1:1, Рим. 1:12:

а) місцева церква має такі завдання:

— славити Бога: «А Бог терпеливості й потіхи нехай дасть вам бути однодумними між собою за Христом Ісусом, щоб ви однодушне, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа» (Рим. 15:5-6), див. також Рим.15:9-11;

— проповідувати Євангелію: «сказав Він до них: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр.16:15),

— утверджувати членів церкви у вірі, в святості, в любові: «...бо сильно росте віра ваша і примножується любов кожного...» (2Сол. 1:3); Дії 2:42-47,

— чинити милосердя: «...поки маємо час, усім робімо добро...» (Гал. 6:9-10);

б) щоб стати членом місцевої церкви, потрібно

— увірувати в Ісуса Христа та покаятися в своїх гріхах: «...Покайтеся і віруйте в Євангелію!» (Мр.1:15),

— духовно народитися від Бога: «...Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів.3:3),

— прийняти водне хрещення: «Отож ті, хто прийняв Його слово, охрестилися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три» (Дії 2:38; 41);

в) віруючим, які переходять з однієї місцевої церкви в іншу, потрібно мати усне або письмове засвідчення про членство від пастора своєї церкви;

г) на служінні місцевої церкви може бути присутнім кожен, хто бажає, але брати участь у проведенні служіння мають право тільки члени церкви, а також дорослі та діти, які покалися і прийняли Господа своїм особистим Спасителем: «...Пишу ж вам, батьки, бо ви пізнали Того, Хто від початку. Пишу вам, юнаки, бо перемогли ви лукавого. Пишу діти, вам, бо ви пізнали Отця» (Ів.2:12-14), див. також (Йоіл.2:16);

г) члени місцевої церкви мають право пропонувати, обирати та бути обраними на різні духовні служіння, брати участь у членських зібраннях, бесідах та в інших церковних справах: «Отож, браття, виглядіть із-поміж себе сімох мужів доброї слави...» (Дії 6:3);

е) кожний член місцевої церкви покликаний Господом

— жити свято, згідно заповідей Господніх: «Якщо ви Мене любите, — Мої заповіді зберігайте» (Ів.14:15),

— зберігати мир і єдність церкви: «Пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру» (Еф.4:3),

— брати щиру участь у служінні та житті церкви: «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося...» (Євр. 10:25),

— гідно брати участь у Господній вечері: «Бо хто їсть і п'є негідно, не розважаючи про тіло, той суд собі їсть і п'є!» (1Кор. 11:23-30),

— коритися служителям церкви: «Слухайтеся ваших наставників та коріться їм...» (1Пет.5:5), див. також Євр.13:17,

— брати участь у матеріальному служінні церкви десятиною із своїх прибутків та іншими добровільними пожертвами: «...нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеться йому» (1Кор. 16:1-2), «А хто сіє щедро, — той щедро й жатиме» (2Кор. 9:6), див. також Мал. 3:8-10, Євр.7:4.

3. Домашня церква

Домашню церкву становлять християни — члени однієї сім'ї разом з дітьми і прислугою, які разом проживають в одному домі: «Вітайте Прискилу й Акилу, співробітників моїх у Христі Ісусі, — і їхню домашню Церкву» (Рим.16:3-4), див. також Кол.4:15:

а) домашня церква покликана свято і зразково жити перед Богом і людьми: «Ви наш лист,...якого всі люди знають і читають.» (2Кор.3:2-4), «Ви сіль землі... Ви світло для світу» (Мт.5:13-14);

б) батьки зобов'язані виховувати дітей у Євангельському дусі, в слові правди, разом з ними молитися, співати духовні пісні, читати Слово Боже, відвідувати богослужіння, брати участь у житті місцевої церкви: «...А я та дім мій будемо служити Господеві!» (Іс.Нав.24:15), див. також Лк.2:41, Єф.6:1-4, 1Кор.7:14, 2Тим.1:5;

в) домашня церква — хороше місце зустрічі для тих людей, які потребують духовного спілкування та підтримки: «Кожного дня перебували однодушно у храмі, і ломлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті» (Дії 2:46).

4. Заходи церковного впливу щодо тих, хто грішить

До членів церкви, які ведуть нехристиянське життя або піддалися якійсь духовній омані, спокусі, фальшивому вченню, місцева церква може застосовувати відповідні заходи церковного впливу: «Браття, як людина упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого...» (Гал.6:1):

а) заходи церковного впливу бувають такі:

— молитва: «Коли хто бачить брата свого, що грішить гріхом не на смерть, нехай молиться за нього...» (1Ів.5:16),

— умовляння: «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя...» (Рим. 12:1),

— переконування: «Проповідуй Слово... переконуй...» (2Тим.4:2),

— докір віч-на-віч: «А коли прогрішишся твій брат проти тебе, йди і йому викажи поміж тобою та ним самим» (Мт.18:15),

— при одному чи двох свідках: «А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного, чи двох...» (Мт.18:16),

— перед усією церквою: «А коли не послухає їх, скажи церкві» (Мт.18:17),

— заборона: «Проповідуй Слово... забороняй...» (2Тим.4:2),

— попередження: «Коли хто не послухає нашого слова через цього листа, зауважте того і не майте з ним зносин, щоб він був посоромлений» (2Сол.3:14),

— вилучення: «І ви завеличалися, а не засмутилися радніш, щоб був вилучений з-поміж вас, хто цей учинок зробив» (1Кор.5:2), див. також Мт.18:17, Тит.3:10;

в) заходи церковного впливу мотивуються любов'ю «від чистого серця» (1 Тим. 1:5) і мають на меті:

— зберегти від падіння та загибелі члена церкви: «Я беріг їх у Ймення Твоє...» (Ів. 17:12),

— знайти та спасти тих, хто гине: «Син то Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло» (Лк.19:10),

— зберегти церкву від поширення в ній гріха: «Дивіться... щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато

хто не опоганилися тим» (Євр. 12:15);

г) термін дії заходу церковного впливу не визначається:
— він має бути достатнім, щоб той, хто згрішив, покався,
— він має бути не надто довгим, щоб людина не впала у відчай,

— коли людина щиро покалася і більше не грішить, то церква припиняє дію заходу церковного впливу на неї і відновлює її в усіх правах члена церкви: «Досить такому карання того, що від багатьох, через те навпаки, — краще простити й потішити, щоб смуток великий його не пожер» (2 Кор. 2:6-7).

5. Служителі церкви

Служителі церкви — це поставлені Богом та обрані членами церкви з-посеред себе благочестиві християни для духовного та матеріального служіння в церкві: див. Еф. 4:11-12, Дії 6:3:

а) для служіння в церкві Бог ставить

- апостолів (Еф. 4:11-12),
- пророків (Еф. 4:11-12),
- євангелістів (Еф. 4:11-12),
- пастирів (Еф. 4:11-12),
- учителів (Еф. 4:11-12);

б) члени церкви обирають

- єпископів: див. 1 Тим. 3:1-7,
- пресвітерів: див. Тит. 1:5,
- дияконів: див. 1 Тим. 3:8-13;

в) для служіння потрібно обирати членів церкви, які мають здібності для даного служіння та відповідають вимогам Божого Слова: див. 1 Тим. 3:2-10, Еф. 4:11-12;

г) новообраних служителів благословляють старші служителі молитвою з рукопокладенням: «І без усякої суперечки більший меншого благословляє» (Євр. 7:7);

г) за порушення Божого Слова, гріх або фальшиве вчення служителя церкви можуть позбавити духовного звання вищестоящі служителі за рішенням ради єпископів ВСЦ ХВЄП;

д) заходи церковного впливу на служителів такі самі, як і на інших членів Церкви;

е) служителі, які через гріх втратили служіння, до священнодіяства не допускаються і повторно на служіння не обираються.

6. Положення про рукопокладення та зняття сану служителя у ЦХВЄУ

I. Загальні положення

1. У церкві Христовій, яка є стовп і утвердження істини, встановлений євангельський порядок обрання, призначення та рукопокладення служителів: дияконів, пресвітерів, єпископів (1 Тим. 3:15).

2. Кожен із служителів повинен бути:

— покликаним Богом (Рим. 1:1, Числа 27:16, Єф.1:11-12, 1Кор. 12:27);

— вибраним (Дії 6: 3-5);

— поставлений вищестоящим служителем (Тит. 1:5).

3. Згідно Святого письма це необхідно для: „вдосконалення святих, на справу служіння, для збудування Тіла Христового ...» (Єф. 4:19).

4. Всі обрані обрані призначені служителі проходять випробувний термін і при бездоганному служінні в цей період – рукопокладаються (1Тим. 3:10).

5. Сан священного служіння може бути знятий при порушенні священнослужителем вимог Слова Божого і даного Положення.

II. Хто може бути вибраним, призначеним на служіння

1. Вибраним, призначеним на служіння може бути народжений згори християнин, що є членом церкви ХВЄ, хрещений та сповнений Духом Святим (Дії 6:3).

2. Він повинен відповідати вимогам Святого Письма (1Тим.3:2-9, Титу 1:5-9).

3. Він повинен бути згідним з віровченням та богослужбовою практикою ЦХВСУ та даним Положенням.

4. Мати відповідне фізичне здоров'я.

III. Порядок висування кандидатури на служіння

А) Диякона

1. Кандидат на дияконське служіння висувається з числа проповідників та досвідчених членів церкви.

2. Висувати кандидатів мають право:

— пресвітери;

— диякони;

— братерська Рада;

— кожен з членів церкви.

3. Кандидатура обговорюється на братській Раді церкви і пропонується загальним зборам членів церкви.

4. Збори членів церкви (за встановленим регламентом) підтримують, або пропонують іншу кандидатуру.

Б) Пресвітера

1. Висувається з числа дияконів, проповідників Церкви.

2. Висувати кандидатів мають право:

— єпископ, старший пресвітер ЦХВСУ;

— братерська Рада церкви;

— членські збори церкви в присутності єпископа, або його заступників.

3. Кандидатура обговорюється на розширеній братерській Раді церкви під керівництвом єпископа області, або його заступників.

4. Рішення братерської Ради пропонується членським зборам церкви.

5. Членські збори церкви, які проводить єпископ або його заступники за встановленим регламентом, підтримують чи відхиляють кандидатів.

В) Єпископа

1. Висувається з числа діючих старших пресвітерів обласних об'єднань, а також пресвітерів, які несуть відповідальні служіння в братерстві за рішенням з'їзду, конференції ЦХВСУ.
2. Висувати кандидатів мають право:
 - Правління та Комітет Єпископів ЦХВСУ;
 - обласні об'єднання ЦХВСУ;
3. Кандидатура єпископа обговорюється на Правлінні, Комітеті ЦХВСУ.
4. Пропозиції Правління та Комітету виносяться на чергову конференцію служителів ЦХВСУ.
5. Конференція ЦХВСУ підтримує або відхиляє пропозицію (згідно регламенту).
6. При наявності в обласному об'єднанні церков більше одного служителя в сані єпископа, старшим єпископом є діючий єпископ обласного об'єднання.

IV. Випробувальний термін

1. До часу рукопокладення кандидати проходять випробувальний термін.
2. Тривалість випробувального терміну повинна бути не менше одного року для кандидатів на дияконське та пресвітерське служіння.
3. Для кандидатів на єпископське служіння – випробувальний термін не менше чотирьох років на служінні старшого пресвітера.

V. Порядок молитва та рукопокладення

1. Рукопокладати на сан диякона мають право:
 - єпископи ЦХВСУ;
 - старші пресвітери ЦХВСУ;
 - пресвітери ЦХВСУ.
2. На пресвітерське служіння мають право рукопокладати: старший єпископ ЦХВСУ, єпископи та старші пресвітери обласних об'єднань разом з пресвітерами помісних церков.
3. В сан єпископа рукопокладає старший єпископ та діючі єпископи ЦХВСУ.

4. Порядок молитви:

- для кандидатів на рукопокладення та до церкви дається настанова, згідно Слова Божого;
- вони дають обітницю вірності для церкви та братерства;
- схилившись на коліна, моляться кандидати на рукопокладення та їх дружини;
- моляться церква;
- моляться ті, хто рукопокладає служителя, поклавши руки на його голову.

5. Єпископ, пресвітер, диякон несуть служіння, термін якого визначається вимогами статуту ЦХВСУ.

6. Причиною припинення служіння може бути вік, стан, здоров'я, розумова бідність, але сан служіння в таких випадках зберігається.

7. Причиною припинення служіння може бути вік, стан здоров'я, розумова бідність, зміна місця проживання, але сан служіння в таких випадках зберігається.

Доповнення до Положення про рукопокладання та зняття сану служителя ЦХВСУ (Прийняте на річній конференції ЦХВСУ 29.03.2007 р. м. Київ, Пуща- Водиця)

Причиною припинення служіння може бути вік, стан, здоров'я, розумова бідність, зміна місця проживання, але сан служіння в таких випадках зберігається.

Під зміною місця проживання розуміється переселення служителя на значну відстань від географічного розташування церкви або еміграція за кордон, що фізично унеможлиблює керівництво церквою;

Про статус (духовне-правове становище) служителя, що залишив церкву / об'єднання, - приймає рішення пресвітерська рада області з якоїслужитель вибув. Правління і комітет ЦХВСУ.

VI. Зняття сану служителя

1. Знімається сан служителя та накладається церковне дисциплінування за таких причин:

- гріх служителя (1Кор. 5:9-13);
- відступлення від Євангельського вчення (2Тим. 2: 17-18);

— віроломний вихід із складу ЦХВСУ.

VII. Доповнення

1. Сестри в ЦХВСУ можуть нести служіння:

- дияконіса (Рим. 16:1);
- вчитель недільної школи;
- місіонер;
- диригент хору;
- праця у відділі жіночого служіння;
- інші служіння за дорученням старших служителів церкви.

**Положення прийнято на XIV позачерговому з'їзді ЦХВСУ
30.03-1.04.2004р. у м. Чернівці.**

МИ ЗВЕРШУЄМО

I. Церковне богослужіння

Церковне богослужіння місцевої церкви Богові (богослужба, зібрання) — це збори членів місцевої церкви та всіх, хто бажає, в ім'я Ісуса Христа для спільних молитов, навчання, вивчення та проповіді Слова Божого, прославлення Бога в піснях та виконання заповідей Господніх для Церкви: «...скличте зібрання! Зберіте народ, оголосіть святі збори...» (Йоіл.2:15-16), «І збирались у церкві вони... і навчали багато народу...» (Дії 11:26), «Коли сходитесь ви, то кожен з вас псалом має, має науку, має мову, об'явлення має, має вияснення — нехай буде все це на збудування» (1Кор.14:26), «Бо де двоє чи троє в ім'я Моє зібрані — там Я серед них» (Мт. 18:26), див. також Пс.39:11, 1Кор.11:18, Євр.10:25, Як.2:2:

а) церковні богослужіння прийнято проводити у дні, в які згадуються такі євангельські події: — неділя: «А дня першого в тижні, як учні зібралися...» (Дії 20:7); див. також Лк. 24:1-7, Об.1:10, 1Кор.16:1-2;

— Благовіщення: «А Ангол промовив до неї: «Не бійся, Маріє, бо в Бога благодать ти знайшла! І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити, і даси Йому Ймення Ісус» (Лк. 1:26-39);

— Різдво Ісуса Христа: «І породила вона свого Первістка Сина...» (Лк.2:6-7);

— Новий рік: «...завжди на ньому очі Господа, Бога твого, від початку року, аж до кінця року» (5М. 11:12), див. також Лк.2:21;

— Стрітіння Семеном Ісуса Христа: «Ото був в Єрусалимі один чоловік, йому ймення Семен... і Дух у храм припровадив його... тоді взяв він на руки Його...» (Лк.2:22-34);

— Хрещення Ісуса Христа: «Охрестившись, Ісус зараз ви-йшов з води» (Мт.3:13-17);

— Преображення Господнє: «Він перед ними преобразився: обличчя Його, як те сонце, засяяло, а одежа Його стала біла, як світло» (Мт. 17:1-7);

— Славний в'їзд Ісуса Христа в Єрусалим: «Благословенний Цар, що йде у Господнє Ім'я! Мир на небесах і слава на висоті!» (Лк. 19:29-44);

— Смерть та Воскресіння Ісуса Христа: див. Мт.26-28,

— Вознесіння Ісуса Христа: «І прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситься став, а хмара забрала Його з-перед їхніх очей...» (Дії. 1:9);

— Зішестя Святого Духа: «Коли ж почався день П'ятидесятниці... Усі ж вони сповнилися Духом Святим і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2);

— День подяки (визначений церквою день після збору врожаю): «Подяку складайте за все, бо така воля Божа про вас у Христі Ісусі» (1Сол.5:18);

— інші дні за рішенням членів церкви: див. Еф.5:20, Кол.3:17;

б) порядок церковного богослужіння визначає місцева церква.

Доповнення до розділу «Церковне служіння»

Богослужіння в ЦХВСУ проводяться згідно духу вчення та практики Нового Заповіту

(1Кор 14:26, Дії. 2:42, 6:4, Еф. 5:18-20, Кол. 3:16) а тому прояви лжедуховності а саме:

- танці;
- рукоплескання;
- святий сміх;
- падіння на землю;
- світські музика та театралізація;
- «християнські» дискотеки з світловими та шумовими ефектами;
- непристойна поведінка (свистойні вигуки), непристойні жарти;
- застосування психологічних маніпулятивних прийомів;
- та інші форми служіння, не підтверджені в Новому Заповіті, вважаються такими, що не відповідають духу та нормам Нового Заповіту.

Як виняток, при особливій дії Духа Святого можуть бути незвичайні зовнішні прояви у поведінці але це не дає підстави подібні дії вважати звичними формами богослужбової практики ЦХВСУ.

Зовнішній вигляд християнина

Ми розуміємо що Новий Заповіт дає вказівки щодо зовнішнього вигляду християнина.

1. В одязі Господь не допускає таких речей:

- а) стирання межі між чоловічою та жіночою статтю;
- б) носіння непристойної (еротичної) одяжі (яка оголює чи обтягує форми тіла і є спокусою для інших);

Пристойною є форма одяжі в якій дотримуються такі принципи:

- нічого зайвого.
- ніяких крайностей.

2. Святе Письмо навчає зодягатись як личить святим:

а) скромно (1 Пет. 3:3 та 1 Тим. 2:9 застерігають від надмірності у зовнішньому вигляді: не зовнішнє заплітання волосся, не навішування золота не коштовність у шатах);

б) з сором язливістю та невинністю (прикриваючи непристойні та спокусливі частини тіла);

- в) чисто та охайно (Тит. 2:5)
- г) тверезо (помірковано (Тит. 2:2)):
 - згідно пори року;
 - відповідно до статі (5 М. 22:5);
 - відповідно до віку;
 - відповідно до культури;
- д) з послухом (1 Петр. 5:5 відповідно до церковних постанов).

3. Молитись чи пророкувати чоловік повинен з непокритою головою, а жінка — з покритою (1 Кор. 11:47);

4. Прикраси косметика та зачіски.

Святе Письмо засуджує надання великого значення зовнішнім прикрасам, а закликає піклуватися про внутрішню красу (1 Петр. 3:3).

Чоловікові пристойно бути акуратно підстриженим, а жінці честь — довге волосся (1 Кор. 11:14-15).

5. Святе Писання засуджує фетишизм (навішування на себе різних речей: кулонів амулетів, браслетів оберегів і т. п.) Ця схильність часто носить окультне забарвлення.

II. Молитва

1. Особиста та спільна молитва

Молитва — це щире звертання до Бога з подякою та проханнями: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил.4,6), див. також 1Тим.2:1-2:

а) молитва може звершуватись в будь-якому місці і положенні тіла, залежно від обставин: «А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився» (Лк.22:41), «...а їхні ноги забив у колоди. А північної пори Павло й Сила молилися...» (Дії16:24-25), «молився Йона до Господа, Бога свого, з утроби тієї риби...» (Йона 2:2), «Ісус скрикнув голосом гучним та й вимовив: «Елої, Елої, — лама савахтані...» (Мр.15:34), див. також Дії 20:36;

б) на церковному богослужінні загальні молитви потрібно звершувати на колінах або стоячи;

в) молитися потрібно до Бога-Отця в ім'я Ісуса Христа: «...Чого тільки попросите ви від Отця в Моє Ймення, — Він дасть вам» (Ів.16:23), див. також Еф. 5:20;

г) молитися можна

— наодинці: «Петро вийшов на горницю, щоб помолитися...» (Дії 10:9),

— спільно: «Вони... однодушно свій голос до Бога піднесли» (Дії 4:24);

г) молитись можна розумом і духом, наповнюючись Духом Святим: «...Буду молитися духом і буду молитися й розумом, співатиму духом і співатиму й розумом» (1Кор.14:15), «А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вашою вірою, моліться Духом Святим» (Юда 1:20);

д) молитися духом треба постійно: «...кожного часу моліться духом...» (Еф. 6:18), див. також Ів.4:22-24;

е) Господня молитва «Отче наш» спільно промовляється на початку або в кінці церковного богослужіння відповідно до рішення церкви: див. Мт.6:9-13.

2. Молитва над дитиною

Молитва над дитиною — це принесення дитини перед Господне лице з подякою за неї і проханням її благословити:

а) молитва над немовлятами звершується після видужання матері, а над більшими дітьми — в будь-який зручний для церкви та родини час: «А коли за Законом Мойсея — минулися дні їхнього очищення, то до Єрусалиму принесли Його, щоб поставити Його перед Господом...» (Лк.2:22-24), див. також 18:15-17;

б) молячись за дитину, священнослужитель бере її на руки або кладе руки на неї: «Тоді взяв він на руки Його, хвалу Богу віддав...» (Лк.2:28), «Він їх пригорнув, і поблагословив, на них руки поклавши» (Мр.10:16);

в) під час молитви за дитину батькам даються настанови про виховання відповідно до Слова Божого: «А батьки, — не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминанні й остереженні Божому» (Еф.6:4);

г) батьки дітей, над якими молилися, обіцяють виховувати їх за Словом Божим.

3. Молитва за недужого з оливопомазанням

Молитва за недужого з оливопомазанням відбувається в такому порядку:

а) сповідь недужого: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись» (Як. 5:16);

б) зміцнення недужого у вірі, наставляючи Словом Божим: «молитва віри оздоровить недужого...» (Як.5:15);

в) власне молитва за недужого, під час якої священнослужитель помазує оливою чоло хворого: «І над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я» (Як.5:14);

г) молитва за недужого з покладанням на нього рук: «Тих, хто увірує, супроводити будуть ознаки такі: у Ім'я Моє демонів будуть вигонити..., кластимуть руки на хворих, — і добре їм буде!» (Мр. 16:17-18).

III. Піст

Піст — це вияв смирення перед Богом, що супроводжується добровільним утриманням від їжі та подружніх стосунків: «Сорок днів... Він нічого не їв» (Лк.4:2), див. також 1Кор.7:5;

а) до посту потрібно широко готуватися: «...розв'язати кайдани безбожності, пута ярма розв'язати й пустити на волю утиснених і всяке ярмо розірвати» (Іс.58:3-7);

б) постити потрібно з конкретною метою: «Змилуйся, Господи, над народом Своїм і не видай на ганьбу спадку Свого...» (Йоїл 2:15-17);

в) під час посту потрібно читати Боже Слово, молитися та чинити діла милосердя: «А Корнилій сказав: «Четвертого дня аж до цієї години я постив, а о дев'ятій годині молився я в домі своїм» (Дії 10:30), див. також Йоїл 1:14, Єр.36:9-10;

г) постити можна самому, окремою групою, всією церквою або об'єднанням церков: «Удова років вісімдесяти й чотирьох, що не відлучалася від храму, служачи Богові вдень і вночі постами й молитвами» (Лк.2:37), «А в Антіохії, у тамошній Церкві, були ці пророки та вчителі... Як служили ж вони Господеві та постили...» (Дії13:1-2);

г) піст не повинен мати демонстративного характеру: «А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри... щоб бачили люди...» (Мт.6:16-18).

IV. Сповідь

Сповідь — це визнання своїх гріхів перед Богом, що супроводжується щирим покаяттям: «Я відкрив Тобі гріх свій і не сховав був провини своєї. Я сказав був: «Признаюся в проступках своїх перед Господом!» і провину мого гріха Ти простив» (Пс.31:5):

а) сповідатися потрібно перед Богом в ім'я Ісуса Христа: «А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, — Ісуса Христа Праведного» (1Пв.2:1), див. також Ів.16:23;

б) сповідатися потрібно

— тим, хто увірував і кається у своїх гріхах: «І багато хто з тих, що ввірували, приходили, визначаючи та відкриваючи вчинки свої» (Дії19:18), див. також Мт.3:6;

— членам церкви, котрі згрішили: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи наші простити та очистити нас від неправди всілякої» (1Пв.1:9), див. також Як.5:15-16;

в) в окремих випадках потрібно сповідатися в присутності служителя місцевої церкви, який вислуховує, наставляє і звершує спільну молитву: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах і моліться один за одного, щоб вам оздоровитись» (Як. 5:15-16), див. також 1Пв.5:16, 1Сам. 12:23;

г) коли гріх зроблено проти якоїсь людини, то сповідати його потрібно в її присутності: «Тому, коли принесеш, ти до жертovníка свого дара, та тут згадаєш, що брат твій щось має на тебе, — залиши отут дара свого перед жертovníком і піди примирися перше з братом своїм, — і тоді повертайся, і принось свого дара» (Мт.5:23-25);

г) служителі церкви зобов'язані зберігати таємницю сповіді: «Такі, що мають таємницю віри при чистім сумлінні» (1Тим.3:9), див. також 3М.19:16;

д) сповідатися привселюдно недоцільно.

V. Заповіді Христа для Церкви

1. Водне хрещення

Водне хрещення — це заповідь Ісуса Христа, правда Божа, обітниця служити Богові, подоба смерті та воскресіння: «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!» (Мт. 28:19), див. також Мр.16:16, «...бо так годиться нам виповнити усю правду» (Мт.3:13-16), «Того образ хрещення — не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління...» (1Пет.3:21), «Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя» (Рим. 6:2-5);

а) водне хрещення, згідно заповіді Ісуса Христа, звершується:

— в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт.28:19),

— повним зануренням у воду: «І обидва Пилип та скопеч увійшли до води і охрестив він його» (Дії 8:38), див. також Ів.3:23;

б) щоб прийняти водне хрещення, потрібно:

— увірувати: «Хто увірує й охреститься, — буде спасений, а хто не увірує, — засуджений буде» (Мр.16:16), див. також Мр.1:15,

— покаятися: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів» (Дії 2:38), див. також Мр.1:15,

— бути в свідомому віці: «Та коли йняли віри Пилипові, що благовістив про Боже Царство й Ім'я Ісуса Христа, чоловіки й жінки охрестилися» (Дії 8:12), див. також 1Пет.3:21;

в) прийнявши водне хрещення, людина стає членом місцевої церкви: «Отож ті, хто прийняв його слово, охрестилися. І пристало до них того дня душ тисяч зо три!» (Дії 2:41).

2. Спомин смерті Ісуса Христа

Спомин смерті Ісуса Христа (вечеря Господня) — це заповідь Ісуса Христа для Церкви: «Це чиніть на спомин про Мене!» (Лк. 22:19), див. також Мт.26:26-28, 1Кор.1:23-26:

а) спомин смерті Ісуса Христа сповіщає та нагадує про смерть Господа Ісуса Христа «...це робіть, коли тільки будете пити на спомин про Мене! Бо кожного разу, як будете їсти цей хліб та чашу цю пити, — смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде» (1Кор. 11:25-26);

б) спомин смерті Ісуса Христа символізує єдність християн з Ісусом Христом та один з одним: «Чаша благословення, яку благословляємо, — чи не спільнота то крові Христової? Хліб який ломимо, чи не спільнота він тіла Христового? Тому, що один хліб, тіло одне — нас багато, бо ми всі спільники хліба одного» (1Кор. 10:16-17);

в) хліб та виноградне вино або виноградний сік символізують тіло та кров Ісуса Христа: «...Прийміть, споживайте, це — тіло Моє... Пийте з неї всі, бо це — кров Моя...» (Мт.26:26-28), див. також 1Кор. 11:24-25;

г) брати участь у Вечері Господній мають право члени Церкви Христової, котрі перебувають у мирі і святості: «І перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:42), див. також 1 Кор. 11:28-30;

г) за згодою місцевої церкви Вечеря Господня може поєднуватися з омиванням ніг: «Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання» (Рим.14:5), див. також Ів.13:1-15, 1Кор. 11:23-27.

3. Шлюб

Шлюб — це установлене Богом поєднання двох людей протилежної статі, що утворює сім'ю: «І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнійте землю...» (Бут. 1:27-28), «Покине тому чоловік свого батька та матір свою та й пристане до жінки своєї, — і стануть вони одним тілом» (Бут.2:24):

а) про шлюб як Божий закон говорить Ісус Христос та апостоли: «А Він (Ісус — ред.) відповів і сказав: «...Той, Хто створив споконвіку людей, «створив їх чоловіком і жінкою. І сказав: «Покине тому чоловік батька й матір...» (Мт.19:4-6), див. також 1Кор.7:2, Євр.13:4;

б) віруюча людина може брати шлюб тільки з віруючою людиною: «...за кого хоче, аби тільки в Господі» (Кор. 7:39);

в) на шлюб благословляє Церква молитвою, що супроводиться настановами священнослужителя зі Слова Божого: «Дружини, слухайтеся чоловіків своїх, як лицею то в Господі! Чоловіки, любіть дружин своїх і не будьте суворі до них!» (Кол.3:18-19), див. також Еф.5:22-31;

г) шлюб потрібно оформити відповідно до державних законів: «Отож, коріться кожному людському творінню ради Господа...» (1Пет.2:13-14);

г) шлюб не можна розривати: «Тож, що Бог спарував, — людина нехай не розлучує!» (Мт.19:6-9), див. також 1Кор.7:10;

д) вдівець або вдова можуть знову взяти шлюб, але тільки з кимось із віруючих: «Дружина законом прив'язана, поки живе чоловік її; коли ж чоловік її вмере, вона вільна виходити заміж, за кого захоче, аби тільки в Господі» (1Кор. 7:39);

е) діти в сім'ї — дорогоцінний Божий дар: «Діти — спадщина Господня, плід утроби — нагорода!» (Пс.126:3);

є) батьки відповідають за народження дітей і їхнє виховання в євангельському дусі, в любові до Бога, до людей, до праці: «І сказав Бог до них: «Плодіться і розмножуйтеся...» (Бут. 1:28), «Батьки, не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напаминні й обереженні Божому!» (Еф. 6:4).

НАШЕ СТАВЛЕННЯ

I. До інших конфесій

У стосунках з віруючими інших конфесій потрібно керуватися Словом Божим:

а) бути в мирі з ними, виявляти до них повагу, милосердя і любов: «Любіть один одного братньою любов'ю» (Рим. 12:10), «Отож, пильнуймо про мир, та про те, що на збудування один одного» (Рим. 14:19);

б) не осуджувати і не лихословити їх, не ворогувати з ними: «Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом з усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив» (Еф. 4:31-32);

в) усіх християн, відроджених згори, вважати Божими дітьми: «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Ів. 1:12);

г) бути обережними, спілкуючись з вчителями еретичних наук: «...що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати...» (2Тим. 2:25); «Стережіться, щоб вас хто не звів!» (Мт.24:4), див. також 2Ів.10.

II. До світу

Ставлення до світу визначає Слово Боже, за яким необхідно:

а) любити грішника: «Так бо Бог полюбив світ...» (Ів.3:16);

б) ненавидіти гріх: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли хто любить світ, у тім немає любові Отцівської... (Ів.2:15), «Ти полюбив справедливість, а беззаконня зненавидів...» (Пс.44:8).

III. До світської влади

Світська влада — це Божа установа: «...влади існуючі встановлені від Бога» (Рим.13:1-2):

а) Християнин повинен:

— шанувати владу: «...поважайте царя» (1Петр.2:17),

— коритися владі: «Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління» (Рим.13:5-7), «...не переступаючи заповідей Господніх (1Пет.2:13-14), «...Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, щоб слухатись вас більш, як Бога?», (Дії 4:18), див. також Дан.3:16-18,

— віддавати їй належне: «...віддайте кесареви — кесареві, а Богові — Боже!» (Мр.12:17), див. також Рим.13:7,

— молитися за владу: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей: за царів та за всіх, хто при владі...» (1Тим. 2:1-4);

б) Церква відокремлена від держави, що відповідає вченню Слова Божого: «...Моє Царство не із світу цього...» (Ів.18:36);

МИ ОЧІКУЄМО

I. Другий прихід Ісуса Христа та воскресіння мертвих

Господь наш Ісус Христос прийде на Землю вдруге в силі та славі «...Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо» (Дії 1:11), «...І побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних і з великою потугою й славою» (Мт.24:30), див. також Ів.14:3:

а) другий прихід Ісуса Христа супроводжуватиметься:

— воскресінням померлих у Господі: «Сам бо Господь із наказом при голосі Архангела та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі» (1Сол.4:16), див. також 1Кор. 15:52,

— переміною Божих дітей, що залишилися живими: «...а ми перемінімося» (1Кор.15:52),

— урочистою зустріччю Церкви з Господом: «Потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом» (1Сол.4:17).

II. Тисячолітнє царство Христове

Ісус Христос з Церквою прийде на землю, щоб заснувати Своє царство на тисячу років: «Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ним друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років» (Об. 20:6):

а) в час тисячолітнього царства диявол буде зв'язаний на тисячу років: «...І схопив він змія, вужа стародавнього, що диявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років, — та й кинув його до безодні, і замкнув його і печатку над ним поклав...» (Об. 20:1-3);

б) тисячолітнє царство Христове буде царством миру, правди, богопізнання: «...І мечі свої перекують вони на лемеші, а списи свої на серпи. Не підійме меча народ проти народу, і більше не будуть навчатись війни» (Іс.2:4), див. також Іс. 11:6-9, «І станеться поясом клубів Його справедливість, вірність же — поясом

стегон Його» (Іс.11:5), «...бо земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває» (Іс.11:9), див. також Єр.31:34.

III. Загальне воскресіння мертвих та Божий суд

Після тисячолітнього царства відбудеться загальне воскресіння мертвих та справедливий Божий суд: «І дало море мертвих, що в ньому, і смерть, і од дали мертвих, що в них...» (Об.20:11-13), «...всі, хто в гробах, — Його голос почують і повиходять» (Ів.5:28-29), «І я бачив престола великого білого, і Того, Хто на ньому сидів... і суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми» (Об. 20:11-12):

а) диявол та всі не спасенні грішники, імена яких не були вписані в книгу життя, будуть вічно страждати, що є другою смертю: «А диявол, що зводив їх, був укинений в озеро огняне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені вони будуть день і ніч на вічні віки. Смерть же та од були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть, — озеро огняне. І хто не знайшовся записаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне» (Об.20:10,14-15), див. також Мт.25:46, Об. 14:11;

б) спасенні люди житимуть вічно щасливим життям: «Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади...» (Об. 20:6).

IV. Нове небо і нова земля

Після загального воскресіння та Божого суду настане нове небо і нова земля: «Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2Пет.3:13), див. також Об.21:1, Іс.65:17:

а) теперішні небо і земля зруйнуються: «З гуркотом небо мине, а стихії розпечені рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять» (2Пет.3:10), див. також Об.20:11;

б) спасенні люди вічно житимуть з Христом на новій землі: «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожную сльозу з очей їхніх зітре. І не буде вже смерті, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об. 21:3-4).

ПОЛОЖЕННЯ ПРО РАДУ СТАРІЙШИН ЦХВСУ

Загальні положення

1. Рада старійшин — це духовний біблійно-правовий орган ЦХВСУ, що утворюється та діє на підставі Біблії, статуту ЦХВСУ та даного положення.

2. Рада старійшин складається з досвідчених служителів, які мають високий духовний авторитет та повагу в братстві.

Персональний склад Ради старійшин визначається комітетом ЦХВСУ.

Діяльність Ради старійшин ЦХВСУ

1. Рада старійшин працює над розглядом та вирішенням суперечливих організаційних, майнових, догматичних та інших важливих питань в церквах, а також для з'ясування та оцінки нових вчень, що з'являються в середовищі церков.

2. Рада старійшин співпрацює з правлінням та комітетом ЦХВСУ.

3. При розгляді та вивченні питань в церквах, об'єднаннях Рада старійшин рекомендує правлінню шляхи вирішення проблем.

4. Засідання Ради скликається та проводиться з ініціативи старшого єпископа ЦХВСУ, правління ЦХВСУ в міру необхідності.

5. Раді старійшин делегуються права та повноваження членів правління ЦХВСУ. 6. В екстремальних випадках, що загрожують духовному та організаційному становищу Церкви, висновки та рекомендації Ради старійшин є обов'язковими до виконання, як рішення церковного арбітражу до підтвердження на правлінні та комітеті ЦХВСУ.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ СОЮЗ ЦЕРКОВ

Християн Віри Євангельської – П'ятидесятників

All Ukraine Church Union of Christians of Evangelical Faith – Pentecostal

Р/р 26007601016701 в Святошинській філії АКБ «Київ» у м. Києві, МФО 320939, код ЄДРПОУ 19033551
03115 м. Київ, вул. Онікевича, 3, тел.: (044) 452 21 40, тел./факс: (044) 424 25 80, ел.пошта: pou@ln.ua, www.uupc.org